শ্ৰী বোধিসত্ব গৌতম বনাম মিছ সুভ্ৰা চক্ৰৱৰ্তী

১৫ ডিচেম্বৰ, ১৯৯৫

[ন্যায়াধীশ কুলদ্বীপ সিং আৰু ন্যায়াধীশ সাঘিৰ আহমেদ]

ভাৰতৰ সংবিধান, ১৯৫০:

অনুচ্ছেদ ৩২- ক্ষেত্ৰাধিকাৰ- ভুক্তভোগীয়ে ব্যক্তিগতভাৱে আদালতত যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই- suo moto (নিজাববীয়াকৈ) বা জনস্বাৰ্থ গোচৰৰ ভিত্তিত ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি- মৌলিক অধিকাৰ আনকি ব্যক্তিগত সংস্থা আৰু ব্যক্তিৰ বিৰুদ্ধেও বলৱৎ কৰিব পাৰি।

ফৌজদাৰী আইনঃ

ভাৰতীয় দণ্ডবিধি ১৮৬০: ধাৰা ৩৭৬।

ধৰ্ষণ- ভুক্তভোগী মহিলাৰ প্ৰমাণ সদায় প্ৰয়োজনীয় নহয়- ধৰ্ষণৰ ভুক্তভোগীসকলক ক্ষতিপূৰণ- ফৌজদাৰী গোচৰ চলি থকাৰ সময়ত আদালতৰ অন্তৰ্বৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ প্ৰদান কৰাৰ অধিকাৰ আছে।

উত্তৰদাতাই আপীলকাৰীৰ বিৰুদ্ধে ভাৰতীয় দণ্ডবিধি, ১৮৬০-ৰ ধাৰা ৩১২/৪২০/৪৯৩/৪৯৬/৪৯৮-এৰ অধীনত অভিযোগ দাখিল কৰিছিল। অভিযোগটোত উল্লেখ কৰা তথ্যবোৰে ইংগিত কৰে যে, প্ৰণয় আবেশৰ আৰম্ভণিতে আপীলকাৰীয়ে উত্তৰদাতাৰ ঘৰলৈ গৈছিল আৰু এবাৰ তেওঁ তাইক কৈছিল যে, তেওঁ তাইৰ প্ৰেমত পৰিছে আৰু অৱশেষত, তেওঁক বিয়া কৰোৱাৰ

আশ্বাসৰ ভিত্তিত তাইৰ সৈতে যৌন সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলাত সফল হৈছিল, যাৰ ফলত তাই গৰ্ভৱতী হয়। সেই অৱস্থাত, আবেদনকাৰীক তেওঁক বিয়া কৰাব লাগে বুলি কৈছিল, কিন্তু পিতৃ-মাতৃৰ অনুমতি ল'ব লাগিব বুলি তেওঁ প্ৰস্তাৱটো পিছুৱাইছিল। তেওঁ তাইক গোপনে বিয়া কৰাবলৈ সন্মত হৈছিল। ফলস্বৰূপে, আবেদনকাৰীয়ে তাইক তেওঁ উপাসিত দেৱতাৰ সন্মুখত লৈ গৈছিল আৰু তেওঁৰ কপালত সেন্দুৰ দিছিল আৰু তেওঁৰ বৈধ পত্নী হিচাপে মানি লৈছিল। গোপন বিবাহ হোৱা স্বত্বেও, তেওঁ নিজৰ জোৰেৰে তাইক এখন ক্লিনিকত গৰ্ভপাতৰ বাবে অনুপ্ৰাণিত কৰাত সফল হৈছিল। উত্তৰদাতাগৰাকী দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে গৰ্ভৱতী হৈছিল আৰু আবেদনকাৰীৰ অনুৰোধত তেওঁ এখন নাৰ্চিং হোমত পুনৰ গৰ্ভপাত কৰিবলগীয়া হৈছিল য'ত, আবেদনকাৰীয়ে ইচ্ছাকৃতভাৱে এটা ভুৱা নামেৰে সন্মতি পত্ৰত স্বাক্ষৰ কৰিছিল।

আবেদনকাৰীয়ে অভিযোগটো বাতিল কৰাৰ বাবে ফৌজদাৰী প্ৰক্ৰিয়া বিধিৰ ৪৮২ ধাৰাৰ অধীনত উচ্চ ন্যায়ালয়ত এখন আবেদন দাখিল কৰিছিল, যি নাকচ কৰা হৈছে। আবেদনকাৰীয়ে এই আদালতত এক বিশেষ অনুমতি আবেদন দাখিল কৰিছিল। এই আদালতে এছ. এল. পি.-ক খাৰিজ কৰাৰ সময়ত অভিযোগটোত বৰ্ণনা কৰা অনুসৰি এই গোচৰৰ তথ্যসমূহৰ প্ৰতি নিজাববীয়াকৈ পৰীক্ষা কৰিছিল আৰু আবেদনকাৰীক জাননী জাৰি কৰিছিল যে, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে গোচৰ চলোৱাৰ সময়ত উত্তৰদাতাক প্ৰতি মাহে যুক্তিসংগত ৰক্ষণাবেক্ষণ দিবলৈ কোৱাটো কিয় উচিত নহয়।

আবেদনকাৰীয়ে অভিযোগটোত তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অনা অভিযোগ অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু কৈছিল যে, তেওঁৰ চাকৰি সমাপ্ত হোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত উত্তৰদাতাক ৰক্ষণাবেক্ষণ পৰিশোধৰ দায়বদ্ধতাৰে তেওঁৰ ওপৰত বোজা আৰোপ কৰাৰ প্ৰশ্নৰ উত্থাপন নহয়।

এই পৰিস্থিতিত এই আদালতৰ আগত প্ৰশ্নটো আছিল এইয়ে যে, আবেদনকাৰীক তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ফৌজদাৰী গোচৰটো চলি থকাৰ সময়ত উত্তৰদাতাক ৰক্ষণাবেক্ষণ দিবলৈ বাধ্য কৰি কোনো নিৰ্দেশ প্ৰদান কৰিব পাৰি নেকি।

আবেদনখন নিষ্পত্তি কৰি, এই আদালতে

উপস্থাপন কৰে: ১.১ দেশৰ সৰ্বোচ্চ ন্যায়ালয় হিচাপে এই আদালতৰ বিভিন্ন ধৰণৰ অধিকাৰ আছে। সংবিধানৰ ৩২নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত, ইয়াৰ অধিকাৰ ক্ষেত্ৰত হেবিয়াছ কৰ্পাছ(বন্দী প্ৰত্যক্ষীকৰণ), মেণ্ডামাছ(পৰমাদেশ), প্ৰহিবিচন(নিষেধ), কো-ৱাৰেণ্টো(অধিকাৰ পৃচ্ছা) আৰু চাৰ্টিঅ'ৰাৰি (উৎপ্ৰেষণ লেখ) লেখ জাৰি কৰি সংবিধানৰ দ্বাৰা নিশ্চয়তা দিয়া মৌলিক অধিকাৰসমূহ বলৱৎ কৰাৰ অধিকাৰ আছে। ব্যক্তিগত সংস্থা আৰু ব্যক্তিৰ বিৰুদ্ধেও মৌলিক অধিকাৰ বলৱৎ কৰিব পাৰি, আনকি ৩২ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত মৌলিক অধিকাৰ বলৱৎ কৰাৰ বাবে উচ্চতম ন্যায়ালয়লৈ যোৱাৰ অধিকাৰো এক মৌলিক অধিকাৰ। ৩২নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত এই আদালতে লাভ কৰা অধিকাৰ ক্ষেত্ৰ অতি বিস্তৃত কাৰণ, এই আদালতে সংবিধানৰ তৃতীয় অংশত নিশ্চয়তা দিয়া যিকোনো মৌলিক অধিকাৰ বলৱৎ কৰাৰ বাবে দাখিল কৰা আবেদনৰ ওপৰত বিবেচনা কৰাৰ সময়ত এখন আইনক বিধানমণ্ডলৰ ক্ষমতাৰ বাহিৰত বুলি ঘোষণা কৰিব পাৰে আৰু মৌলিক অধিকাৰ উলংঘনৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ দিয়াৰ ক্ষমতাও এই আদালতৰ আছে। [৭৪১-দি-ই]

ৰুদুল চাহ বনাম বিহাৰ ৰাজ্য, এ. আই. আৰ. (১৯৮৩) এচ্. চি. ১০৮৬ আৰু *পিপলছ ইউনিয়ন ফৰ ডেম'ক্ৰেটিক ৰাইট (সচিব আৰু আনএজন বনাম আৰক্ষী আয়ুক্ত, দিল্লী আৰক্ষী মুখ্য কাৰ্যালয় আৰু আনএজন* [১৯৮৯] ৪ এচ্. চি. চি. ৭৩০-ৰ জৰিয়তে উল্লেখ কৰা হৈছে।

১.২ ক্ষতিপূৰণৰ বাবে ভুক্তভোগীৰ অধিকাৰক স্বীকৃতি দি কয় যে, কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ আঁচনি চূড়ান্ত কৰাৰ সাপেক্ষে অপৰাধীক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ পিছত আদালতৰ দ্বাৰা ক্ষতিপূৰণ প্ৰদান কৰা হ'ব। যদি ধৰ্ষণৰ অপৰাধৰ বিচাৰ কৰা আদালতৰ চূড়ান্ত পৰ্যায়ত ক্ষতিপূৰণ প্ৰদান কৰাৰ অধিকাৰ আছে, তেন্তে আদালতক অন্তৰ্বৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ প্ৰদান কৰাৰ অধিকাৰ অস্বীকাৰ কৰাৰ কোনো যুক্তি নাই যিটো তেওঁ আঁচনিত প্ৰদান কৰা উচিত। অন্তৰ্বৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ দিয়াৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰক ধৰ্ষণৰ অপৰাধৰ বিচাৰ কৰা আদালতৰ সমগ্ৰ অধিকাৰক্ষেত্ৰৰ অংশ হিচাপে গণ্য কৰা হ'ব, যি মানৱ অধিকাৰৰ লগতে Fundamental right of personal liberty and life(ব্যক্তিগত স্বাধীনতা আৰু জীৱনৰ মৌলিক অধিকাৰ)ৰ বিৰুদ্ধে এক অপৰাধ। [৭৪৬-এইচ, ৭৪৭-এ-বি]

১.৩ এই অধিকাৰক্ষেত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰাৰ বাবে, মৌলিক অধিকাৰৰ অপব্যৱহাৰৰ বলি হোৱা ব্যক্তিয়ে ব্যক্তিগতভাৱে আদালতত হাজিৰ হোৱাটো প্ৰয়োজনীয় নহয় কিয়নো, আদালতে নিজেই বিষয়টোৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব পাৰে আৰু নিজাববীয়াকৈ বা যিকোনো ৰাজহুৱাস্বাৰ্থত অসন্তুষ্ট ব্যক্তিৰ আবেদনৰ ভিত্তিত আগবাঢ়িব পাৰে। এই আদালতে ইয়াৰ বিভিন্ন সিদ্ধান্তৰ জৰিয়তে ইতিমধ্যে বহুতো মৌলিক অধিকাৰ বিশেষকৈ Right to freedom and liberty (স্বাধীনতা আৰু স্বাধীনতাৰ অধিকাৰ) আৰু Right to life(জীৱনৰ অধিকাৰ)ক নতুন মাত্ৰা, অৰ্থ আৰু উদ্দেশ্য প্ৰদান কৰিছে। Directive principlales of state policy(ৰাজ্যিক নীতিৰ নিৰ্দেশাত্মক নীতি)বোৰ এই আদালতে তেওঁলোকৰ স্থিৰ আৰু বলৱৎ কৰিব নোৱাৰা ধাৰণাৰ পৰা মৌলিক অধিকাৰৰ দৰে উচ্চ স্তৰলৈ নিছে। [৭৪১-জি-এইচ]

২. “Right to life” (জীৱনৰ অধিকাৰ) কেৱল জীৱনৰ অস্তিত্ব নহয়, ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে মানৱৰ মৰ্যাদাৰে জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ। সেয়েহে জীৱনৰ

অধিকাৰত জীৱনৰ সেই সকলোবোৰ দিশ অন্তৰ্ভুক্ত থাকিব যিবোৰে জীৱনক অৰ্থপূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ আৰু মূল্যৱান কৰি তুলিব। [৭৪২-বি)

ফ্ৰান্সিছ ক'ৰেলি মুলিন বনাম প্ৰশাসক, কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চল দিল্লী আৰু অন্যান্য, এ. আই. আৰ. (১৯৮১) এছ. চি. ৭৪৬১; *মহাৰাষ্ট্ৰ ৰাজ্য বনাম চন্দ্ৰভান*, এ. আই. আৰ. (১৯৮৩) এছ. চি. ৮০৩; *ওলগা টেলিছ আৰু অন্যান্য বনাম বোম্বে পৌৰ নিগম আৰু অন্যান্য*, এ. আই. আৰ. (১৯৮৬) এছ. চি. ১৮০ আৰু *দিল্লী পৰিবহণ নিগম বনাম ডি. টি. চি. মজদুৰ কংগ্ৰেছ আৰু অন্যান্য*, এ. আই. আৰ. (১৯৯১) এছ. চি. ১০১, উল্লেখ কৰা হৈছে।

৩.১ Common Law (সাধাৰণ আইন)ৰ ধৰ্ষণ মতবাদ অনুসৰি বিচাৰৰ সময়ত জুৰীক জনোৱাৰ এক প্ৰয়োজনীয়তা আছিল যে, ধৰ্ষণৰ অভিযোগ অনাটো সহজ কিন্তু প্ৰমান কৰাটো কঠিন। পিছলৈ আইন সংস্কাৰৰ জোৱাৰত, এই প্ৰয়োজনীয়তা আঁতৰাই পেলোৱা হৈছে। ধৰ্ষণৰ অপৰাধৰ বিচাৰত আন অপৰাধতকৈ কঠোৰ হোৱা Rule of corroboration(প্ৰমাণৰ নিয়ম)টোও আইনৰ পৰা বহুলাংশে আঁতৰাই পেলোৱা হৈছিল। ভাৰততো এই আদালতৰ সিদ্ধান্তসমূহৰ সংশোধনৰ জৰিয়তে "ভূক্তভোগী মহিলাৰ প্ৰমাণ"ৰ নিয়মৰো পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। [৭৪৩-বি-চি]

হিমাচল প্ৰদেশ ৰাজ্য বনাম ৰঘুবীৰ সিং, [১৯৯৩] ২ এছ. চি. চি. ৬২২; *কৰ্ণাটক ৰাজ্য বনাম মহাবলেশ্বৰ গৌৰ নায়ক*, এ. আই. আৰ. (১৯৯২) এছ. চি. ২০৪৩ আৰু *ছাৰ মেথিউ হেলৰ হিষ্ট'ৰিয়া প্লেচিটি'ৰাম*-ৰ উল্লেখ কৰা হৈছে।

৩.২ এই আদালতৰ সিদ্ধান্তৰ স্বত্বেও (গোচৰটোৰ পৰিস্থিতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি) ভূক্তভোগী মহিলাক প্ৰমাণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাছিল, আৰক্ষীয়ে অপৰাধটো ভুলভাৱে নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ বাবে আৰু অপৰাধৰ বিচাৰ চলোৱা আদালতত "সন্মতি" তত্বৰ আহ্বানৰ বাবে গোচৰবোৰ মুকলি কৰি দিয়াত অন্ত

হৈছিল। এই সমস্যাৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ বিধানমণ্ডলে হস্তক্ষেপ কৰি সাক্ষ্য আইন, ১৮৭২, ধাৰা ১১৪-এ প্ৰৱৰ্তন কৰে।

[৭৪৩-এইচ, ৭৪৪-এ]

দিল্লী ঘৰুৱা কামত নিয়োজিত মহিলা মঞ্চ বনাম ভাৰত সংঘ, [১৯৯৫] ১ এছ.চি.চি. ১৪-ৰ উল্লেখ কৰে।

৪. তাৰোপৰিও, এই আদালতৰ ন্যায়ৰ স্বাৰ্থত উপযুক্ত আৰু সথিক বুলি বিবেচনা কৰা যিকোনো আদেশ প্ৰদান কৰা বা পক্ষসমূহৰ মাজত সম্পূৰ্ণ ন্যায় কৰাৰ অন্তৰ্নিহিত অধিকাৰ আছে। আবেদনকাৰীয়ে উত্তৰদাতাক ফৌজদাৰী গোচৰটো চলি থকাৰ সময়ত অন্তৱৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ হিচাপে প্ৰতি মাহে ১,০০০টকা পৰিশোধ কৰিব। [৭৪৭-দি]

ফৌজদাৰী আপীলীয় ক্ষেত্ৰাধিকাৰ- বিশেষ অনুমতি আবেদন (ফৌজদাৰী) নং ২৬৭৫- ১৯৯৫।

গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ১২-০৫-৯৫তাৰিখৰ চি.আৰ.এল. আৰ. নং 2(কে)-১৯৯৫ত ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা।

আবেদনকাৰীৰ পক্ষত অভিজিৎ ভট্টাচাৰ্য্য।

আদালতৰ ৰায় প্ৰদান কৰিছিল-

ন্যায়াধীশ এচ. সাঘিৰ আহমেদ, কোহিমাৰ বেপ্টিষ্ট কলেজৰ ছাত্ৰী শুভ্ৰা চক্ৰৱৰ্তী(ওৰফে-কল্পনা)য়ে নাগালেণ্ডৰ কোহিমাৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ন্যায়িক বিচাৰপীঠৰ আদালতত অভিযোগ দাখিল কৰিছিল, য'ত বিপৰীত পক্ষ- শ্ৰী বোধিসত্ব গৌতম, এগৰাকী প্ৰবক্তা আছিল, দাখিল কৰা বিভিন্ন কথাৰ মাজতে অভিযোগ আছিল এনেধৰণৰ-

> "৩. আপোনাৰ অভিযোগকাৰীয়ে অনুৰোধ কৰিছে যে, অভিযুক্ত ব্যক্তিজনে ১৯৮৯চনৰ এপ্ৰিলত কোহিমাৰ বেপ্টিষ্ট কলেজত

প্ৰবক্তা হিচাপে নিয়োজিত হৈছিল আৰু সেইসময়ত অভিযোগকাৰীগৰাকী উক্ত মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰী আছিল।

৪. অভিযুক্ত ব্যক্তিজনে ১৯৮৯চনৰ এপ্ৰিলৰ পৰা ১৯৯৫ চনৰ 27 জানুৱাৰীত সেৱাৰ পৰা পদত্যাগ কৰালৈকে কোহিমাত উক্ত চাকৰিত মকৰল আছিল আৰু ড. জাকিবাত্সু অংগামৰ মালিকানাধীন কোহিমাৰ কেনেজু উপত্যকাত এটা ভাড়াঘৰত বাস কৰি আছিল।

৫. ১৯৯৫চনৰ ৬ফেব্ৰুৱাৰীত অভিযুক্ত ব্যক্তিজন শিলচৰলৈ গুচি যায় আৰু বৰ্তমান শিলচৰ-৮ৰ প্ৰেমতালা, জিলা- কাছাৰ, অসম ৰাজ্যত তেওঁৰ খুৰাক (শ্ৰী অমিয়া কান্ত চক্ৰৱৰ্তী)ৰ ঘৰত বাস কৰে আৰু কাছাৰ কলেজ(বাণিজ্য বিভাগ), শিলচৰ-৪ (অসম)ত প্ৰবক্তাৰ চাকৰিত নিয়োজিত হয়।

৬. ১৯৮৯চনৰ ১০জুনত অভিযুক্তজনে প্ৰথমবাৰৰ বাবে কোহিমাত অভিযোগকাৰীৰ ঘৰলৈ গৈছিল আৰু তাৰপিছত প্ৰায়ে অভিযোগকাৰীৰ ঘৰলৈ যাবলৈ লয়। এগৰাকী শিক্ষক হিচাপে তেওঁক অভিযোগকাৰীৰ লগতে তাইৰ পিতৃ-মাতৃকে ধৰি সকলো সদস্যই সন্মান কৰিছিল। ১৯৮৯চনৰ নৱেম্বৰ মাহত এবাৰ এনেদৰে যাওঁতে অভিযুক্তজনে স্বেচ্ছাই আপোনাৰ অভিযোগকাৰীক কৈছিল যে, অভিযুক্ত ইতিমধ্যে অভিযোগকাৰীৰ প্ৰেমত পৰিছে। এইদৰে ১৯৮৯চনৰ পৰা তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল।

৭. অৱশ্যে, অভিযোগকাৰীয়ে অতি নম্ৰভাৱে পুনৰ কয় যে অভিযোগকাৰীক প্ৰতাৰণা কৰাৰ দুৰ্নীতিপূৰ্ণ উদ্দেশ্যৰে অভিযুক্তই নিৰ্দোষী অভিযোগকাৰীক বিয়াৰ মিছা আশ্বাস দিছিল আৰু অপৰাধমূলকভাৱে অভিযোগকাৰীৰ সৈতে যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিছিল। অভিযুক্তজনে প্ৰায়ে অভিযোগকাৰীক তেওঁৰ সৈতে শাৰীৰিক

সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিবলৈ কৈছিল, কিন্তু যেতিয়াই অভিযোগকাৰীয়ে তেওঁক বিবাহপাশত আবদ্ধ হ'বলৈ কৈছিল, অপৰাধীজনে অতি কৌশলেৰে কেতিয়াবা তেওঁ পিতৃ-মাতৃৰ আনুষ্ঠানিক সন্মতিৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে বুলি কৈ বিবাহ স্থগিত ৰাখিছিল আৰু কেতিয়াবা তেওঁ চৰকাৰী চাকৰি লাভ নকৰালৈকে তেওঁক সহযোগিতা কৰিবলৈ কৈছিল।

৮. অভিযোগকাৰী আৰু অভিযুক্তৰ মাজৰ সম্পৰ্ক অব্যাহত ৰখাৰ ফলত অভিযোগকাৰী দুবাৰ গৰ্ভৱতী হৈছিল, এবাৰ ১৯৯৩চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত আৰু দ্বিতীয়বাৰ ১৯৯৪চনৰ এপ্ৰিল মাহত অভিযুক্ত ব্যক্তিগৰাকীৰ সৈতে তেওঁৰ সহবাসৰ ফলশ্ৰুতিত।

৯. অৱশ্যে, অভিযোগকাৰীয়ে তেওঁৰ গৰ্ভধাৰণৰ বিষয়ে চিন্তিত হৈ অভিযুক্তজনৰ ওপৰত তেওঁক তৎক্ষণাত বিয়া কৰাবলৈ আৰু তেওঁক ধ্বংস হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ জোৰ কৰিছিল, কিন্তু অভিযুক্তজনে তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ অনুমতিৰ অজুহাতত বিবাহ বাতিল কৰিছিল, ফলস্বৰূপে অভিযোগকাৰী আৰু অভিযুক্তৰ মাজত বিবাদ হৈছিল, য'ত অভিযুক্তজনে অৱশেষত সামাজিক সমাৱেশ পৰিহাৰ কৰি গোপন বিবাহৰ বাবে মতপ্ৰকাশ কৰিছিল, কিয়নো তেওঁ পিতৃ-মাতৃৰ অনুমতিৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল। অভিযোগকাৰী গৰ্ভৱতী হোৱাৰ বাবে অতি প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিত পৰি গোপন বিবাহত সন্মতি দিছিল, সেই অনুসৰি অভিযুক্তজনে ১৯৯৩চনৰ ২০ছেপ্টেম্বৰত তেওঁৰ উপাসিত দেৱতাৰ সন্মুখত কেনোজৌ উপত্যকাত থকা নিজ ঘৰত অভিযোগকাৰীৰ কপালত সেন্দুৰ দিয়ে। এনেদৰে অভিযোগকাৰীক সমাধান দি সান্ত্বনা দিয়া হৈছিল। কিন্তু অভিযোগকাৰীয়ে অধিক শাৰীৰিক কষ্টৰ সন্মুখীন হৈছিল, কিয়নো অভিযুক্তই অভিযোগকাৰীক

শিশুটিৰ জন্ম দিয়াৰ পৰা বিৰত থাকিবলৈ জোৰ দিছিল আৰু তাই অস্বীকাৰ কৰাৰ পিছতো অস্ত্ৰোপচাৰ/গৰ্ভপাত কৰিবলৈ চাপ দি আছিল। অভিযোগকাৰীক প্ৰতাৰণা কৰাৰ উদ্দেশ্যৰে প্ৰবঞ্চনা কৰিবলৈ অভিযুক্তজনে উক্ত গৰ্ভপাতৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল যে, শিশুটিৰ জন্ম হ'লে অভিযোগকাৰীক তেওঁলোকৰ বোৱাৰী হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃক সন্তুষ্ট কৰাত বাধা সৃষ্টি হ'ব আৰু এনে ঘটনাই অভিযোগকাৰীক অসন্তুষ্টিৰ পথত লৈ যাব। অভিযোগকাৰী এগৰাকী নিৰ্দোষী মহিলা হোৱাৰ বাবে অভিযুক্তগৰাকীৰ দুষ্ট আৰু দুৰ্নীতিপূৰ্ণ পৰিকল্পনা বুজি পোৱাত ব্যৰ্থ হৈছিল য'ত, অভিযুক্তজন সফল হৈছিল আৰু ভূলভাৱে অভিযোগকাৰীক গৰ্ভপাতৰ বাবে প্ৰেৰিত কৰিছিল আৰু অভিযোগকাৰীক কোহিমাৰ পুতোনৌ ক্লিনিকত অস্ত্ৰোপচাৰ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল আৰু অক্টোবৰ' ৯৩-ত গৰ্ভপাত কৰাইছিল।

১০. অৱশ্যে, ঈশ্বৰৰ সন্মুখত অভিযুক্তই অভিযোগকাৰীৰ কপালত সেন্দুৰ (ভাৰ্মিলিয়ন) দিয়াৰ উক্ত অনুষ্ঠানটোৰ পৰা অভিযোগকাৰীক বিশ্বাস কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল যে, তেওঁ অভিযুক্তৰ আইনীভাৱে বিবাহিত পত্নী আৰু এনে বিশ্বাসৰ সৈতে তেওঁ নিজকে সম্পূৰ্ণৰূপে এজন আদৰ্শ পত্নী হিচাপে অভিযুক্তৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰিছিল আৰু কেতিয়াও অভিযুক্তক অবিশ্বাস কৰা নাছিল। অভিযোগকাৰী গৰাকীৰ আনকি কোনো সন্দেহ নাছিল যে, অভিযুক্তজনে কিয় তেওঁক বিবাহক গোপনে ৰাখিবলৈ জোৰ দিছিল। অভিযোগকাৰীগৰাকীক ১৯৯৪চনৰ এপ্ৰিল মাহত ডিমাপুৰৰ কেয়াৰৱেল নাৰ্চিংহোমত দ্বিতীয়বাৰৰ বাবেও গৰ্ভপাত কৰিবলৈ বাধ্য কৰা হৈছিল এই অজুহাতৰে যে, যদি অভিযুক্তই তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃক বিশ্বাস কৰাব সক্ষম হোৱাৰ আগতেই যদি, অভিযোগকাৰীয়ে কোনো সন্তান জন্ম

দিয়ে তেন্তে, বোধিসত্তৰ পিতৃ-মাতৃ আৰু আত্মীয়সকলে অভিযোগকাৰীক কেতিয়াও গ্ৰহণ নকৰে আৰু তাৰোপৰি, তেওঁলোকৰ বিবাহ এক গোপন বিবাহ হোৱাৰ বাবে, অভিযোগকাৰীৰ গৰ্ভাৱস্থাৰ বিকশিত পৰ্য্যায়ত তেওঁৰ নিজৰ পিতৃ-মাতৃৰ মৰ্য্যাদা আৰু পিতৃৰ পৰিয়ালৰ মৰ্য্যাদাৰ অপূৰণীয় ক্ষতি কৰিব আৰু এনেদৰে অভিযোগকাৰী নিৰ্দোষিতাৰ সুবিধা গ্ৰহণ কৰি অভিযুক্তই অভিযোগকাৰীক পূৰ্ব-পৰিকল্পিতভাৱে শোষণ কৰিছিল। অভিযুক্তজন ইমানেই দুষ্ট যে, তেওঁ আনকি উক্ত নাৰ্ছিং হোমত এটা ভুৱা নাম দিছিল আৰু তেওঁৰ প্ৰকৃত নাম বোধিসত্ত গৌতম লুকুৱাই বিকাশ গৌতম হিচাপে সন্মতি দিয়া পঞ্জীয়নপত্ৰ/ নথিত স্বাক্ষৰ কৰিছিল, যি তথ্য নিৰীহ অভিযোগকাৰীৰ জ্ঞাত নাছিল আৰু শেহতীয়াকৈ ১৯৯৫চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ দ্বিতীয় সপ্তাহতহে যেতিয়া অভিযোগকাৰীয়ে অভিযুক্তজনৰ গৰ্ভপাতৰ সন্মতি পত্ৰৰ প্ৰমাণিত প্ৰতিলিপি আনিবলৈ যাওঁতে জানিব পাৰিছে।

অভিযুক্তই স্বাক্ষৰ কৰা উক্ত সন্মতি পত্ৰৰ এক প্ৰতিলিপি ইয়াত সংলগ্ন কৰা হৈছে, যি সংযুক্তি-১ হিচাপে চিহ্নিত কৰা হৈছে।

১১. নিজকে অভিযুক্তজনৰ বৈধ পত্নী হিচাপে ধৰিলৈ অভিযোগকাৰীগৰাকীয়ে ১৯৮৯চনৰ পৰা মূৰ্খৰ দৰে সেই সকলোবোৰ কষ্ট কান্ধত তুলি লৈছিল। অভিযুক্তজনে শিলচৰলৈ যাব বুলি খবৰ পাই অভিযোগকাৰীয়ে ৪ফেব্ৰুৱাৰী, ৯৫তাৰিখে ডিমাপুৰলৈ বিচাৰি গৈছিল, উদ্দেশ্য আছিল- অভিযোগকাৰীক সদায়ৰ বাবে অভিযুক্তজনৰ সৈতে শিলচৰলৈ লৈ যোৱা কাৰণ, তেওঁ কাছাৰ কলেজ নামৰ এখন চৰকাৰী কলেজত প্ৰবক্তা হিচাপে যোগদান কৰিবলৈ শিলচৰলৈ গৈ আছিল; যাৰ বাবে দুয়োজনে প্ৰকৃততে অপেক্ষা কৰিছিল। কিন্তু, দুষ্ট অভিযুক্তজনে তেওঁলোকৰ বিবাহ আৰু তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কক সম্পূৰ্ণৰূপে

অৱজ্ঞা কৰি তেওঁৰ সকলো প্ৰতাৰণামূলক কাৰ্যকলাপৰ পৰিণাম পাহৰি অভিযোগকাৰীক তেওঁৰ পত্নী হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু অভিযোগকাৰীক তেওঁৰ সকলো সপোন পাহৰি যাবলৈ কৈছিল। ইয়াৰ উপৰিও অভিযুক্তৰ বন্ধুসকল, যেনে- ডিমাপুৰৰ (১) শ্ৰী সুব্ৰত দত্ত, (২) শ্ৰী ৰাণাধিৰ দেব, (৩) শ্ৰী প্ৰশান্ত দে আৰু (৪) শ্ৰী প্ৰদীপ পলে অভিযুক্তজনক বুজাবলৈ যথেষ্ট কষ্ট কৰিছিল আৰু অভিযোগকাৰীক ইমান নিষ্ঠুৰভাৱে ত্যাগ নকৰিবলৈ কৈছিল, কিয়নো তেওঁ ইতিমধ্যে অভিযোগকাৰীক বিয়া কৰাইছিল আৰু কেবাবছৰ একেলগে বাস কৰিছিল। কিন্তু সকলো প্ৰচেষ্টা নিষ্ফল হৈ পৰিছিল কাৰণ, উত্তৰত অভিযুক্তই কৈছিল যে, অভিযোগকাৰীৰ কপালত সেন্দুৰ দিয়াটো অতীতৰ পৰিস্থিতিৰ বাবে বিবাহৰ অজুহাত আছিল, যি সম্পূৰ্ণৰূপে বিবাহ নহয় আৰু অভিযুক্তজনে বাৰে বাৰে কৈছিল যে, অভিযোগকাৰীক ত্যাগ কৰাৰ বাহিৰে তেওঁৰ কোনো বিকল্প নাছিল, কিয়নো তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃয়ে অভিযোগকাৰীক তেওঁলোকৰ বোৱাৰী হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবলৈ সন্মত নহয়।

১২. অভিযুক্তজনে অভিযোগকাৰীক কেৱল প্ৰৰোচিত কৰা লগতে সহবাস কৰাই নহয়, তাইক বিবাহৰ মিছা আশ্বাস দিছিল, বিবাহ অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে প্ৰতাৰণা কৰিছিল, যি বৈধ বিবাহ নহয় আৰু ইয়াৰ ফলত ভুলভাৱে অভিযোগকাৰীক বিশ্বাস কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল যে, তাই অভিযুক্তজনৰ আইনীভাৱে বিবাহিত পত্নী। অভিযুক্তজনে আনকি অভিযোগকাৰীক তাইৰ স্বাধীন ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে দুবাৰ গৰ্ভপাত কৰিবলৈ বাধ্য কৰি গৰ্ভপাতৰ অপৰাধ কৰিছিল। অভিযুক্তই অভিযোগকাৰীক যি ধৰণে শোষণ কৰিছিল আৰু তাইক ত্যাগ কৰিছিল সেয়া এক গুৰুতৰ নিষ্ঠুৰ কামৰ বাহিৰে একো নহয়

কিয়নো, ইয়াৰ ফলত অভিযোগকাৰীৰ মানসিক আৰু শাৰীৰিকভাৱে গুৰুতৰ আঘাত আৰু স্বাস্থ্যৰ বিপদাশংকাৰ সৃষ্টি হৈছে, সেয়েহে, ওপৰত উল্লেখ কৰা অভিযুক্তই ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩১২/৪২০/৪৯৩/ ৪৯৬/৪৯৮এ-ত দণ্ডনীয় অপৰাধ কৰিছে।"

এই অভিযোগটো ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩১২/৪২০/৪৯৩/ ৪৯৬/৪৯৮এ-ৰ অধীনত ফৌজদাৰী গোচৰ নং ১/৯৫ হিচাপে পঞ্জীয়ন কৰা হৈছিল আৰু বোধিসত্ত্ব গৌতমক চমন জাৰি কৰা হৈছিল, কিন্তু ইয়াৰ মাজতে গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ত ফৌজদাৰী প্ৰক্ৰিয়া বিধিৰ ধাৰা ৪৮২ৰ অধীনত অভিযোগটো বাতিল কৰাৰ বাবে আৰু ইয়াৰ ভিত্তিত আৰম্ভ কৰা প্ৰক্ৰিয়াৰ বাবে তেওঁ আবেদন দাখিল কৰিছিল, এই ভিত্তিত যে, ওপৰে ওপৰে চোৱাত অভিযোগবোৰে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কোনো গোচৰ গঠন নকৰে। কিন্তু, উচ্চ ন্যায়ালয়ে ১৯৯৫চনৰ ১২মে' তাৰিখৰ ৰায় আৰু নিৰ্দেশৰ জৰিয়তে বোধিসত্ত্ব গৌতমক আবেদনখন খাৰিজ কৰে আৰু ফলত বিশেষ অনুমতি আবেদনৰ জৰিয়তে তেওঁৰ আদালতলৈ আহিছে। বিশেষ অনুমতি আবেদন (ফৌজদাৰী) নং ২৬৭৫/৯৫ দাখিল কৰা হৈছিল আৰু যিখন ১৯৯৫চনৰ ২০অক্টোবৰ তাৰিখৰ আমাৰ নিৰ্দেশৰ দ্বাৰা খাৰিজ কৰা হৈছিল, য'ত আমি এনেদৰে উল্লেখ কৰিছোঃ-

"উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিচাৰাধীন ৰায়টোত হস্তক্ষেপ কৰাৰ কোনো ভিত্তি আমাৰ হাতত নাই। আমি বিশেষ অনুমতি আবেদনখন নাকচ কৰিছো। এনে কৰাৰ পিছত, আমি আমাৰ সন্মুখত অভিযোগকাৰীৰ বৰ্ণনা অনুসৰি এই গোচৰৰ তথ্যসমূহৰ ওপৰত নিজাববীয়াকৈ পৰ্য্যবেক্ষণ কৰো। আমি আবেদনকাৰীক জাননী জাৰি কৰিছোঁ যে, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে দণ্ডাদেশৰ প্ৰক্ৰিয়া চলি থকাৰ সময়ত তেওঁক প্ৰতি

> মাহে যুক্তিসঙ্গত ৰক্ষণাবেক্ষণ দিবলৈ কিয় কোৱা উচিত নহয়। শ্ৰীযুত এ. ভট্টাচাৰ্য্যই জাননী গ্ৰহণ কৰে।
>
> যি ০১-১২-১৯৯৫ত তালিকাভুক্ত কৰক।
>
> আবেদনকাৰীয়ে পৰৱৰ্তী শুনানিৰ তাৰিখত আদালতত ব্যক্তিগতভাৱে উপস্থিত থাকিব লাগিব। এই নিৰ্দেশৰ প্ৰতিলিপিৰ সৈতে উত্তৰদাতাক জাননীও প্ৰেৰণ কৰা হ'ব।"

ওপৰোক্ত নিৰ্দেশ অনুসৰি, শ্ৰী বোধিসত্ব গৌতমে উপস্থিত হৈ উত্তৰত এখন হলফনামা দাখিল কৰিছিল য'ত, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কৰা গোচৰৰ অভিযোগক অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু কৈছিল যে, অভিযোগটো কেৱল তেওঁক হাৰাশাস্তি আৰু অপমান কৰাৰ বাবে দাখিল কৰা হৈছিল আৰু সেয়েহে, উত্তৰদাতাৰ ৰক্ষণাবেক্ষণ হিচাপে তেওঁক কোনো পৰিমাণ পৰিশোধ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়াৰ কোনো ভিত্তি নাছিল। তেওঁ লগতে ইঙ্গিত দিছিল যে, যদিও তেওঁ আন এখন মহাবিদ্যালয়, কাছাৰ কলেজত চাকৰিত মকৰল আছিল, তথাপিও তেওঁৰ সেৱা বাতিল কৰা হৈছিল। এই তথ্যবোৰ উল্লেখ কৰা তেওঁৰ হলফনামাৰ ৪নং অনুচ্ছেদটো তলত পুনৰ প্ৰকাশ কৰা হৈছেঃ-

> "৪. মই কওঁ যে, মই এতিয়া কোনো চাকৰিত নাই আৰু শিলচৰৰ কাছাৰ কলেজত প্ৰবক্তা হিচাপে মোৰ সেৱা সমাপ্তৰ নিৰ্দেশ ১৬-০৭-১৯৯৫ৰ পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ, উক্ত মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিচালনা সমিতিৰ ১৪-০৯-১৯৯৫ত অনুষ্ঠিত এখন সভাত এক প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰিছিল, তাৰপিছৰে পৰা মই এজন নিবনুৱা ব্যক্তি। ১৪-০৯-১৯৯৫ত অনুষ্ঠিত কাছাৰ মহাবিদ্যালয়, শিলচৰৰ পৰিচালনা সমিতিৰ উক্ত বৈঠকৰ কাৰ্য্যবিৱৰণীৰ এক প্ৰকৃত প্ৰতিলিপি ইয়াত সংযুক্তি-এ১ হিচাপে সংযুক্ত কৰা হৈছে।

পৰিচালনা সমিতিৰ উক্ত বৈঠকৰ প্ৰাসংগিক প্ৰস্তাৱ নং ৫(এ) তলত দিয়া ধৰণৰ–

"প্ৰস্তাৱ নং ৫(৪)–

অধ্যক্ষগৰাকীয়ে বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰবক্তা শ্ৰী বি. গৌতমৰ ছুটীৰ আবেদন দাখিল কৰি কয় যে, শ্ৰী গৌতমে ১৯৯৫চনৰ ১৫জুলাইত গ্ৰীষ্মকালীন ছুটীৰ পিছত মহাবিদ্যালয়খন পুনৰ খোলাৰ দিনা কলেজত নিজৰ কৰ্তব্য পুনৰ আৰম্ভ কৰিছিল আৰু প্ৰথমতে, তেওঁ ২১দিনৰ বাবে আৰু একেৰাহে তিনি বছৰৰ বাবে ছুটী বিচাৰিছিল।

অধ্যক্ষগৰাকীয়ে লগতে উল্লেখ কৰিছিল যে, শ্ৰী বি. গৌতমক এবছৰৰ লিয়েন খালী থকাৰ বিপৰীতে নিযুক্তি দিয়া হৈছিল ড. এ. মজুমদাৰৰ স্থানত, এবছৰৰ Lienত খালী হোৱা পদৰ ম্যাদ ০৯–০৯–১৯৯৫ত শেষ হৈছিল।

বিষয়টো পুংখানুপুংখভাৱে আলোচনা কৰা হৈছিল আৰু সৰ্বসম্মতভাৱে সমাধান কৰা হৈছিল যে, যিহেতু শ্ৰী বি. গৌতমৰ Lienত খালী হোৱা পদৰ বিপৰীতে নিযুক্তিৰ ম্যাদ ০৯–০৯–১৯৯৫ত সমাপ্ত হৈছিল আৰু তেওঁৰ চাকৰি নিশ্চিত হোৱা নাছিল, (তেওঁ সম্পূৰ্ণ একবছৰৰ সেৱাও সম্পূৰ্ণ কৰা নাছিল), সেয়েহে তেওঁৰ অনুৰোধ অনুসৰি তেওঁক তিনি বছৰৰ ছুটী প্ৰদান কৰিব নোৱাৰি।

লগতে সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছিল যে, যিহেতু শ্ৰী বি. গৌতম ১৯৯৫চনৰ ১৬ জুলাইৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনত অনুপস্থিত আছিল আৰু তেওঁৰ নিযুক্তিৰ ম্যাদ ০৯–০৯–১৯৯৫ত সমাপ্ত হৈছিল, সেয়েহে শ্ৰী গৌতমৰ শিলচৰৰ কাছাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰবক্তা

হিচাপে সেৱা ১৬-০৭-১৯৯৫ৰ পৰা সমাপ্ত হোৱা বুলি গণ্য কৰা হ'ব।

অধ্যক্ষক ওপৰোক্ত প্ৰস্তাৱটো D.P.I. অসমলৈ প্ৰেৰণ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনোৱা হ'ব, যাতে তেওঁ শ্ৰী বি. গৌতমৰ চাকৰি ১৬-০৭-১৯৯৫ৰ পৰা বাতিল কৰাৰ অনুমোদন লাভ কৰিব পাৰে।”

১৪-০৯-১৯৯৫ত অনুষ্ঠিত উক্ত বৈঠকত গৃহীত হোৱা অন্যান্য প্ৰস্তাৱৰ সৈতে এই প্ৰস্তাৱটো পৰৱৰ্তী সময়ত ১১-১১-১৯৯৫ত অনুষ্ঠিত পৰিচালনা সমিতিৰ বৈঠকত নিশ্চিতকৰণৰ বাবে উপস্থাপিত হৈছিল। ১১-১১-১৯৯৫ত অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া বৈঠকৰ জাননীৰ এটা প্ৰকৃত প্ৰতিলিপি ইয়াত সংযুক্তি-এ২ ৰূপে সংযুক্ত কৰা হৈছে, য'ত বৈঠকৰ কাৰ্যসূচী অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে।

এতিয়া, মোক নিৰ্ভৰযোগ্যভাৱে জনোৱা হৈছে যে, ১১-১১-১৯৯৫ত চৰকাৰী সংস্থাৰ বৈঠকত মোৰ সেৱা সমাপ্ত কৰাৰ ওপৰোক্ত প্ৰস্তাৱটো নিশ্চিত কৰা হৈছে। মই আৰু কওঁ যে, মই ১৯৯৫চনৰ জুলাই মাহৰ পৰা মোৰ দৰমহাৰ বাবে কোনো ধন লাভ কৰা নাই আৰু ১৬-০৭-১৯৯৫ৰ পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ মোৰ সেৱা সমাপ্ত হোৱাৰ পিছত মোৰ কোনো দৰমহা পোৱাৰ প্ৰশ্নই নুঠে।

এনে পৰিস্থিতিত মই শ্ৰদ্ধাৰে কওঁ যে, উত্তৰদাতাক ৰক্ষণাবেক্ষণৰ দায়িত্ব দিয়াৰ বাবে মোৰ ওপৰত বোজা পেলোৱাৰ কোনো প্ৰশ্নই উত্থাপন হ'ব নোৱাৰে।"

বোধিসত্ত্ব গৌতমৰ বিৰুদ্ধে দাখিল কৰা অভিযোগত উল্লেখ কৰা তথ্যবোৰে ইংগিত দিয়ে যে, প্ৰণয়পাশৰ আৰম্ভণিতে বোধিসত্ত্ব গৌতমে শুভ্ৰ চক্ৰৱৰ্তীৰ ঘৰলৈ গৈছিল আৰু এবাৰ তেওঁ তাইক কৈছিল যে, তেওঁ তাইৰ প্ৰেমত পৰিছিল আৰু বিয়া কৰোৱাৰ আশ্বাসৰ ভিত্তিত শুভ্ৰা চক্ৰৱৰ্তী সৈতে

যৌন সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলাত চূড়ান্তভাৱে সফল হৈ গৰ্ভধাৰণ কৰাৰ দুখজনক ফলাফলৰ সন্মুখীন হৈছিল। সেই অৱস্থাত তেওঁ গৌতমক বিয়া কৰাবলৈ কৈছিল, কিন্তু তেওঁ পিতৃ-মাতৃৰ অনুমতি ল'ব লাগিব- এই যুক্তিত প্ৰস্তাৱটো পিছুৱাইছিল। কিন্তু, তেওঁ তাইক গোপনে বিয়া কৰাবলৈ সন্মত হৈছিল। ফলস্বৰূপে, ১৯৯৩চনৰ ২০ছেপ্টেম্বৰত বোধিসত্ত্ব গৌতমে তেওঁক তেওঁৰ উপাসিত দেৱতাৰ সন্মুখত লৈ গৈছিল আৰু বলপূৰ্বক মূৰত সেন্দুৰ দি তেওঁৰ বৈধ পত্নী হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছিল। গোপন বিবাহৰ স্বত্বেও, তেওঁ জোৰেৰে তাইক গৰ্ভপাতৰ বাবে প্ৰৰোচিত কৰাত সফল হৈছিল, যি ১৯৯৩চনৰ অক্টোবৰত কোহিমাৰ এখন ক্লিনিকত হৈছিল। সুভ্ৰা চক্ৰৱৰ্তী দ্বিতীয়বাৰ গৰ্ভৱতী হৈছিল আৰু বোধিসত্ত্ব গৌতমৰ অনুৰোধত ১৯৯৪চনৰ এপ্ৰিল মাহত ডিমাপুৰৰ কেয়াৰৱেল নাৰ্ছিং হোমত পুনৰ গৰ্ভপাত কৰিবলগীয়া হৈছিল য'ত, গৌতমে সন্মতি পত্ৰত স্বাক্ষৰ কৰিছিল আৰু ইচ্ছাকৃতভাৱে নিজকে বিকাশ গৌতম বুলি উল্লেখ কৰিছিল।

গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ে ইতিমধ্যে ওপৰত উল্লেখ কৰা অনুসৰি, কোহিমাৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ন্যায়িক ন্যায়াধীশৰ আদালতত চলি থকা ফৌজদাৰী গোচৰ নং ১/৯৫ৰ প্ৰক্ৰিয়া বাতিল কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু এই আদালতে গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায় সমৰ্থন কৰিছিল। প্ৰশ্নটো হৈছে এইয়ে যে, গোচৰটোত আৰু কোনো নিৰ্দেশ জাৰি কৰিব পাৰি নেকি আৰু গৌতমক ফৌজদাৰী গোচৰটো চলি থকাৰ সময়ত শুভ্ৰ চক্ৰৱৰ্তীক ৰক্ষণাবেক্ষণ দিবলৈ বাধ্য কৰিব পাৰি নেকি, যাৰ বাবে তেওঁক কাৰণ দৰ্শোৱা জাননী জাৰি কৰা হৈছে?

দেশৰ সৰ্বোচ্চ ন্যায়ালয় হিচাপে এই আদালতৰ বিভিন্ন ধৰণৰ ক্ষেত্ৰাধিকাৰ আছে। সংবিধানৰ ৩২নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত, সংবিধানৰ দ্বাৰা নিশ্চয়তা প্ৰদান কৰা মৌলিক অধিকাৰসমূহ বলৱৎ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ অধিকাৰ আছে, যাৰ জৰিয়তে হেবিয়াছ কৰ্পাছ(বন্দী প্ৰত্যক্ষীকৰণ),

মেণ্ডামাছ(পৰমাদেশ), প্ৰহিবিচন(নিষেধ), কো-ৱাৰেণ্টো(অধিকাৰ পৃচ্ছা) আৰু চাৰ্টিঅ'ৰাৰি (উৎপ্ৰেষণ লেখ)ৰ লেখ জাৰী কৰা হয়। আনকি ব্যক্তিগত সংস্থা আৰু ব্যক্তিৰ বিৰুদ্ধেও মৌলিক অধিকাৰ বলৱৎ কৰিব পাৰি। ৩২নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত মৌলিক অধিকাৰ বলৱৎ কৰাৰ বাবে উচ্চতম ন্যায়ালয়লৈ যোৱাৰ অধিকাৰো এক মৌলিক অধিকাৰ। ৩২নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত এই আদালতে লাভ কৰা অধিকাৰ ক্ষেত্ৰ অতি বিস্তৃত কাৰণ এই আদালতে সংবিধানৰ তৃতীয় অংশত নিশ্চয়তা দিয়া যিকোনো মৌলিক অধিকাৰ বলৱৎ কৰাৰ বাবে দাখিল কৰা আবেদন বিবেচনা কৰাৰ সময়ত এখন আইনক ultra vires বা বিধানমণ্ডলৰ ক্ষমতাৰ বাহিৰত বুলি ঘোষণা কৰিব পাৰে আৰু মৌলিক অধিকাৰ উলংঘনৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ দিয়াৰ ক্ষমতাসম্পন্ন। এইক্ষেত্ৰত চাওঁকঃ *ৰুদুল চাহ বনাম বিহাৰ ৰাজ্য,* এ. আই. আৰ. (১৯৮৩) এছ. চি. ১০৮৬ আৰু *পিপলছ ইউনিয়ন ফৰ ডেম'ক্ৰেটিক ৰাইটছ (ইয়াৰ সচিব আৰু আনএজনৰ জৰিয়তে) বনাম আৰক্ষী আয়ুক্ত, দিল্লী আৰক্ষীৰ মুখ্য কাৰ্যালয় আৰু অন্যান্য,* [১৯৮৯] ৪ এছ. চি. চি. ৭৩০।

এই ক্ষেত্ৰাধিকাৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে, যিজন ব্যক্তি তেওঁৰ মৌলিক অধিকাৰ উলংঘনৰ বলি হৈছে, তেওঁ ব্যক্তিগতভাৱে আদালতত আবেদন কৰাটো প্ৰয়োজনীয় নহয় কিয়নো, আদালতে বিষয়টোৰ গোচৰটো গ্ৰহণ কৰিব পাৰে আৰু নিজাববীয়াকৈ বা যিকোনো ৰাজহুৱা উৎসাহী ব্যক্তিৰ আবেদনৰ ভিত্তিত আগবাঢ়িব পাৰে। এই আদালতে ইয়াৰ বিভিন্ন সিদ্ধান্তৰ জৰিয়তে ইতিমধ্যে বহুতো মৌলিক অধিকাৰ বিশেষকৈ Right to freedom and liberty and Right to life (স্বাধীনতা আৰু স্বাধীনতাৰ অধিকাৰ আৰু জীৱনৰ অধিকাৰ)ক নতুন মাত্ৰা, অৰ্থ আৰু উদ্দেশ্য প্ৰদান কৰিছে। ৰাজ্যিক নীতিৰ নিৰ্দেশাত্মক নীতিও এই আদালতে তেওঁলোকৰ স্থিৰ আৰু বলৱৎ কৰিব নোৱাৰা ধাৰণাৰ পৰা মৌলিক অধিকাৰৰ দৰে উচ্চ পৰ্যায়লৈ লৈ গৈছে।

এই আদালতে বহুবাৰ ঘোষণা কৰিছে যে, "জীৱনৰ অধিকাৰ"ৰ অৰ্থ কেৱল জীৱনৰ অস্তিত্ব নহয় বৰঞ্চ ইয়াৰ অৰ্থ আৰু কিছু অৰ্থাৎ মানৱ মৰ্য্যাদাৰে জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ। (চাওঁকঃ *ফ্ৰান্সিছ কৰেলি মুলিন বনাম প্ৰশাসক, কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চল দিল্লী আৰু অন্যান্য*, এ. আই. আৰ. (১৯৮১) এছ. চি. ৭৪৬; *মহাৰাষ্ট্ৰ ৰাজ্য বনাম চন্দ্ৰভান*, এ.আই.আৰ. (১৯৮৩) এছ. চি. ৮০৩; *ওলগা টেলিছ এণ্ড অ "ৰ্ছ বনাম বোম্বাই পৌৰ নিগম আৰু অন্যান্য*, এ. আই. আৰ. (১৯৮৬) এছ. চি. ১৮০ আৰু *দিল্লী পৰিবহণ নিগম বনাম ডি. টি. চি. মজদুৰ কংগ্ৰেছ আৰু অন্যান্য*, এ. আই. আৰ. (১৯৯১) এছ. চি. ১০১)। সেয়েহে জীৱনৰ অধিকাৰত জীৱনৰ সেই সকলোবোৰ দিশ অন্তৰ্ভুক্ত থাকিব, যিবোৰে জীৱনক অৰ্থপূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ আৰু মূল্যৱান কৰি তুলিব।

দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে, আমাৰ দেশত মহিলা এগৰাকী সমাজৰ এনে এক শ্ৰেণী বা গোটৰ অন্তৰ্ভূক্ত হয় যি কেইবাটাও সামাজিক সীমা আৰু বাধাৰ বাবে সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত অৱস্থাত থাকে আৰু সেয়েহে পুৰুষৰ হাতত অত্যাচাৰৰ বলি হয়, আৰু সেই পুৰুষৰ সৈতে তেওঁলোকে সৌভাগ্যবশতঃ সংবিধানৰ অধীনত সম-মৰ্যাদা লাভ কৰে। মহিলাসকলৰো জীৱন আৰু স্বাধীনতাৰ অধিকাৰ আছে। তেওঁলোকৰো সম অধিকাৰৰ নাগৰিক হিচাপে সন্মান আৰু ব্যৱহাৰৰ অধিকাৰ আছে। তেওঁলোকৰ সন্মান আৰু মৰ্য্যাদা স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰি বা উলংঘন কৰিব নোৱাৰি। তেওঁলোকৰো এক সন্মানীয় আৰু শান্তিপূৰ্ণ জীৱন যাপন কৰাৰ অধিকাৰ আছে। প্ৰত্যেক মহিলাৰ ভিতৰত বহুতো ব্যক্তিত্ব সংযুক্ত হৈ থাকে। তেওঁলোক হৈছে মাতৃ, কন্যা, ভগ্নী আৰু পত্নী আৰু তাৰোপৰি বিভিন্ন আলোচনী, সাময়িক পত্ৰিকা বা বাতৰি কাকতত প্ৰচাৰিত কেন্দ্ৰৰ বাবে খেলা বস্তু নহয় আৰু তেওঁলোকক অশ্লীল উদ্দেশ্যৰ বাবে শোষণ কৰিব নোৱাৰি। প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা তেওঁলোকক নিৰ্ধাৰিত ভূমিকা পালন কৰাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মুক্তি, স্বতন্ত্ৰতা আৰু অৱশ্যেই স্বাধীনতা থকাটো জৰুৰী, যাৰ দ্বাৰা

সমাজ বিকশিত হ'ব পাৰে কিয়নো, কেৱল তেওঁলোকৰহে যিকোনো পৰিস্থিতিতে পৃথিৱীৰ সকলো দিশতে মানুহৰ ভাগ্য আৰু চৰিত্ৰ গঠন কৰাৰ প্ৰতিভা আৰু ক্ষমতা আছে।

সেয়েহে ধৰ্ষণ কেৱল এগৰাকী মহিলাৰ (ভুক্তভোগী) ব্যক্তিৰ বিৰুদ্ধে কৰা অপৰাধ নহয়, ই সমগ্ৰ সমাজৰ বিৰুদ্ধে এক অপৰাধ। ই এগৰাকী মহিলাৰ সমগ্ৰ মানসিক স্থিতি ধ্বংস কৰে আৰু মহিলাগৰাকীক আৱেগিক সংকটলৈ ঠেলি দিয়ে। কেৱল তেওঁৰ ইচ্ছাশক্তিৰ দ্বাৰাহে সমাজত নিজকে পুনৰ সংস্থাপিত কৰে, যি সমাজে ধৰ্ষণৰ কথা গম পোৱাৰ লগে লগে তেওঁক উপহাস আৰু অৱমাননা কৰে। সেয়েহে ধৰ্ষণ হৈছে আটাইতকৈ ঘৃণনীয় অপৰাধ। ই মৌলিক মানৱ অধিকাৰৰ বিৰুদ্ধে এক অপৰাধ আৰু ভুক্তভোগীসকলৰ আটাইতকৈ আপোন মৌলিক অধিকাৰ অৰ্থাৎ, অনুচ্ছেদ ২১ত অন্তৰ্ভুক্ত জীৱন ধাৰণৰ অধিকাৰ উলংঘনকাৰী। বহুতো ফেমিনিষ্ট আৰু মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ সকলে ধৰ্ষণক যৌন অপৰাধতকৈ, মহিলাসকলক অপমান আৰু অৱমাননা কৰাৰ লক্ষ্যৰে কৰা আক্ৰমণাত্মক কাৰ্য বুলি গণ্য কৰে। ধৰ্ষণবিষয়ক আইনসমূহে, দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে, বিষয়টোৰ সামাজিক দিশটোত গুৰুত্ব নিদিয়ে আৰু বহু ক্ষেত্ৰত অযোগ্য হয়।

কোৱা হয় যে, বৰ্তমানৰ ধৰ্ষণ সম্পৰ্কীয় আইনৰ উৎপত্তি ১৭৩৬চনত ব্ৰিটেইনত হৈছিল, যেতিয়া ছাৰ মেথিউ হেলে তেওঁৰ *হিষ্ট'ৰিয়া প্লেচিটি'ৰাম ক'ৰ'নে* বা অন্য শব্দত, "*হিষ্ট্ৰী অৱ দ্য প্লিয়াচ অৱ দ্য ক্ৰাউন*"ত সাধাৰণ আইনৰ ধৰ্ষণ মতবাদ উপস্থাপন কৰিছিল, যিবোৰ তৎক্ষণাত মহিলাৰ স্বাৰ্থৰ প্ৰতি বিৰোধী বুলি লক্ষ্য কৰা হৈছিল কাৰণ বিচাৰৰ সময়ত জুৰীক জনোৱাটো এক প্ৰয়োজনীয়তা আছিল যে, ধৰ্ষণৰ অভিযোগ অনাটো সহজ কিন্তু প্ৰমাণ কৰাটো কঠিন। ফলস্বৰূপে, আইন সংস্কাৰৰ জোৱাৰত, এই প্ৰয়োজনীয়তা আঁতৰাই পেলোৱা হৈছিল। ধৰ্ষণৰ অপৰাধৰ বাবে আন অপৰাধৰ তুলনাত

বিচাৰত অধিক কঠোৰ হোৱা Rule of corroboration (প্ৰমাণৰ নিয়ম) ও আইনৰ পৰা বহুলাংশে আঁতৰাই পেলোৱা হৈছিল।

ভাৰততো আইনী সংশোধনীৰ জৰিয়তে আৰু এই আদালতৰ সিদ্ধান্তৰ সহায়ত "মহিলা ভূক্তভোগীৰ প্ৰমাণ"ৰ নিয়ম সলনি হৈছে।

হিমাচল প্ৰদেশ ৰাজ্য বনাম ৰঘুবীৰ সিং, [১৯৯৩] ২ এছ.চি.চি. ৬২২ গোচৰত এই আদালতে তলত উল্লেখ কৰা ধৰণে মন্তব্য কৰিছেঃ-

"দোষী সাব্যস্তকৰণৰ আদেশ নথিভূক্ত কৰাৰ আগতে মহিলা ভূক্তভোগীৰ প্ৰমাণ বিচাৰিবলৈ কোনো আইনী বাধ্যবাধকতা নাই। Evidence has to be weighted and not counted (প্ৰমাণ্য তথ্যৰ ভৰ বা গুৰুত্বহে নিৰ্ধাৰণ কৰিব লাগে)। মহিলা ভূক্তভোগীৰ একমাত্ৰ সাক্ষ্যৰ ওপৰত দোষী সাব্যস্তকৰণ লিপিবদ্ধ কৰিব পাৰি, যদি মহিলা গৰাকীৰ প্ৰমাণে বিশ্বাস জগায় আৰু পৰিস্থিতিৰ অভাৱত মহিলা গৰাকীৰ সত্যতাত প্ৰতিদন্দিতা আহি পৰে। বৰ্তমানৰ গোচৰটোত মহিলা ভূক্তভোগীৰ প্ৰমাণ নিৰ্ভৰযোগ্য আৰু বিশ্বাসযোগ্য বুলি পোৱা গৈছে। কোনো প্ৰমাণ বিচাৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, যদিও নথিত যথেষ্ট পৰিমাণে উপলব্ধ আছিল। চিকিৎসা সম্বন্ধীয় প্ৰমাণসমূহে পৰ্যাপ্ত প্ৰমাণ প্ৰদান কৰিছিল।"

কৰ্ণাটক ৰাজ্য বনাম মহাবলেশ্বৰ গৌৰ্য নাইক, এ. আই. আৰ. (১৯৯২) এছ. চি. ২০৪৩=[১৯৯২] সাপ্লিমেণ্ট ৩ এছ. চি. চি. ১৭৯ গোচৰত আদালতে নিৰ্ধাৰণ কৰিছিল যে, যদিও ধৰ্ষণৰ বলি মহিলাগৰাকীয়ে আত্মহত্যা কৰাৰ বাবে প্ৰমাণ দিবলৈ উপলব্ধ নহয়, তথাপিও বাদী পক্ষৰ গোচৰটো বাতিল কৰিব নোৱাৰি। এনেক্ষেত্ৰত, ভুক্তভোগীৰ অনুপস্থিতি মাৰাত্মক নহ'ব আৰু আদালতে অভিযোগকাৰীৰ দ্বাৰা নথিভূক্তকৰা উপলব্ধ প্ৰমাণৰ ভিত্তিত দোষী সাব্যস্ত কৰিব পাৰে।

এই আদালতৰ সিদ্ধান্ত থকা স্বত্বেও যে ((গোচৰটোৰ পৰিস্থিতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি) মহিলা ভূক্তভোগীক প্ৰমাণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাছিল, আৰক্ষীৰ দ্বাৰা অপৰাধটোৰ অপব্যৱহাৰ আৰু অপৰাধটো বিচাৰি চোৱা আদালতৰ দ্বাৰা Theory of consent("সন্মতি" তত্ব)ৰ আহ্বানৰ বাবে গোচৰবোৰ খালাচত অন্ত পৰিছিল। এই অসুবিধাৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ বিধানমণ্ডলে হস্তক্ষেপ কৰি সাক্ষ্য আইনৰ ১১৪-এ ধাৰা প্ৰৱৰ্তন কৰে, ১৯৮৩চনৰ ৪৩নং আইন অনুসৰি তলত দিয়া ধৰণে-

> "*১১৪-এ. ধৰ্ষণৰ বাবে কিছুমান গোচৰত সন্মতিৰ অনুপস্থিতিৰ অনুমান-* ভাৰতীয় দণ্ডবিধি(১৮৬০চনৰ ৪৫নং ধাৰা)ৰ ৩৭৬নং ধাৰাৰ দফা(এ) বা দফা(বি) বা দফা(চি) বা দফা(ডি) বা দফা(ই) বা দফা(জি)ৰ অধীনত ধৰ্ষণৰ গোচৰত, য'ত অভিযুক্তৰ দ্বাৰা যৌন সম্পৰ্ক প্ৰমাণিত হয় আৰু উত্থাপিত প্ৰশ্নটো যে, ধৰ্ষণ কৰা বুলি অভিযুক্ত গোচৰত মহিলা গৰাকীৰ সন্মতি অবিহনে হৈছিল নেকি আৰু যদি তেওঁ আদালতৰ আগত তেওঁৰ প্ৰমাণত কয় যে, তেওঁ সন্মতি দিয়া নাছিল, তেন্তে আদালতে ধৰি ল'ব যে, তেওঁ সন্মতি দিয়া নাছিল।"

এই ধাৰাই এখন আদালতক ধৰ্ষণৰ বলি হোৱা মহিলাগৰাকীয়ে সন্মতি প্ৰদান কৰা নাছিল আৰু অপৰাধটো তেওঁৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে কৰা হৈছিল বুলি অনুমান উত্থাপন কৰিবলৈ সক্ষম কৰে। অৱশ্যে, পৰিস্থিতিৰ কোনো উন্নতি হোৱা নাই। ধৰ্ষণৰ বাবে দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ হাৰ এতিয়াও আন যিকোনো ডাঙৰ অপৰাধতকৈ কম আৰু মহিলাসকলে বৰ্তমানেও যুক্তি দেখুৱাই যে, ধৰ্ষণৰ গোচৰত ধৰ্ষণকাৰীৰ পৰিৱৰ্তে ভুক্তভোগী মহিলাসকলকহে বিচাৰলৈ অনা হৈছিল। বৃহৎ সংখ্যক মহিলাই এতিয়াও আৰক্ষীৰ ওচৰত ধৰ্ষণৰ অভিযোগ দাখিল কৰাত ব্যৰ্থ হয় কাৰণ, তেওঁলোকে চিকিৎসক, আইন প্ৰৱৰ্তনকাৰী কৰ্মী

আৰু/বা প্ৰতিবাদীৰ অধিবক্তাসকলৰ দ্বাৰা লজ্জাজনক আৰু অসংবেদনশীল ব্যৱহাৰলৈ ভয় কৰে। মহিলাসকলৰ মনৰ পৰা ভয় আঁতৰাব লাগিব যে, যদি আৰু যেতিয়া এই অপৰাধ সংঘটিত হয়, ভুক্তভোগীয়ে তৎক্ষণাত আৰক্ষীক বিষয়টো জনাব পাৰে আৰু অভিযোগপত্ৰ দাখিল কৰাৰ পিছত বিচাৰটো দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়িব পাৰে, যাৰ ফলত ভুক্তভোগী মহিলাক কোনোধৰণে বিব্ৰত কৰা নহয়, ফলত তেনে মহিলা ভয় নোহোৱাকৈ কাঠগৰালৈ আহিব পাৰে।

আমি, এই পৰ্যায়ত, *দিল্লী ঘৰুৱা কামত নিয়োজিত মহিলা মঞ্চ বনাম ভাৰত সংঘ*, [১৯৯৫] ১ এছ.চি.চি. ১৪ত এই আদালতৰ এটা সিদ্ধান্তৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰোঁ, য'ত আদালতে উল্লেখ কৰিছেঃ-

> "এইটো একেবাৰে দুৰ্ভাগ্যজনক যে, শেহতীয়া সময়ত মহিলাৰ বিৰুদ্ধে হিংসা বৃদ্ধি হোৱাৰ ফলত গুৰুতৰ উদ্বেগৰ সৃষ্টি হৈছে। ধৰ্ষণে সঁচাকৈয়ে ফৌজদাৰী ন্যায় ব্যৱস্থাৰ বাবে কেইবাটাও সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰে। কঠোৰতম শাস্তিৰ বাবে চিঞৰ-বাখৰ কৰা হয়, কিন্তু প্ৰায়ে এনে অপৰাধসমূহে ভুক্তভোগীৰ প্ৰকৃত দুৰ্দশা ঢাকি ৰাখে। ধৰ্ষণ হৈছে এনে এক অভিজ্ঞতা যিয়ে ভুক্তভোগীসকলৰ জীৱনৰ ভেটি জোকাৰি দিয়ে। বহুলোকৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ দীৰ্ঘম্যাদী, যাৰফলত তেওঁলোকৰ ব্যক্তিগত সম্পৰ্কৰ সামৰ্থ্য হ্ৰাস পায়, তেওঁলোকৰ আচৰণৰ মূল্যবোধ সলনি হয় আৰু ভয়ৰ সৃষ্টি হয়। ধৰ্ষণ কাণ্ডৰ আঘাতৰ উপৰিও ভুক্তভোগীসকলে আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ সময়ত অধিক কষ্ট ভোগ কৰিবলগীয়া হৈছিল।"
>
> এই আদালতে তলত উল্লেখ কৰিছেঃ-
>
> "বৰ্তমান ব্যৱস্থাৰ ক্ৰটিবোৰ হ'লঃ প্ৰথমতে, অভিযোগবোৰ মোটামুটিভাৱে মোকাবিলা কৰা হয় আৰু আনকি দৰকাৰী গুৰুত্বও দিয়া নহয়। ভুক্তভোগীসকলে প্ৰায়ে আৰক্ষীৰ দ্বাৰা অপমানিত হয়।

ভুক্তভোগীসকলে নিৰন্তৰভাৱে ধৰ্ষণৰ বিচাৰকৰণক এক আঘাতজনিত অভিজ্ঞতা বুলি বিবেচনা কৰিছে। আদালতৰ প্ৰমাণ দিয়াৰ অভিজ্ঞতা ঋণাত্মক লগতে ধ্বংসাত্মক। ভুক্তভোগীসকলে প্ৰায়ে কয় যে, তেওঁলোকে এই অগ্নিপৰীক্ষা ধৰ্ষণতকৈও অধিক বেয়া বুলি বিবেচনা কৰে। নিঃসন্দেহে, আদালতৰ প্ৰক্ৰিয়াই ধৰ্ষণৰ ফলত তেওঁলোকে সন্মুখীন হ'বলগীয়া মানসিক চাপ বৃদ্ধি কৰিছিল আৰু দীঘলীয়া কৰি তুলিছিল। এই ভিত্তিত, ধৰ্ষণৰ ভুক্তভোগীসকলক সহায় কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিস্তৃত মাপকাঠিবোৰ ইংগিত কৰাটো প্ৰয়োজনীয়।

(১) যৌন নিৰ্যাতনৰ গোচৰৰ অভিযোগকাৰীসকলক আইনী প্ৰতিনিধিত্ব প্ৰদান কৰিব লাগে। ফৌজদাৰী ন্যায় ব্যৱস্থাৰ সৈতে ভালদৰে পৰিচিত কোনোবা থকাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ। ভুক্তভোগীৰ অধিবক্তাৰ ভূমিকা কেৱল ভুক্তভোগীক কাৰ্যক্ৰমৰ প্ৰকৃতি বুজাই দিয়া, গোচৰটোৰ বাবে তেওঁক প্ৰস্তুত কৰা আৰু আৰক্ষী থানা আৰু আদালতত তেওঁক সহায় কৰাটোৱেই নহয়, কিন্তু তেওঁ কেনেদৰে আন সংস্থাসমূহৰ পৰা পৃথক প্ৰকৃতিৰ সহায় লাভ কৰিব পাৰে তাৰ নিৰ্দেশনা প্ৰদান কৰাটোও হ'ব, উদাহৰণস্বৰূপে মানসিক পৰামৰ্শ বা চিকিৎসা সহায়। অভিযোগকাৰী গৰাকীৰ যত্ন লোৱা একেজন ব্যক্তিকে যাতে গোচৰটোৰ শেষলৈকে আৰক্ষী থানাত তেওঁক পুনৰ নিযুক্তি দিয়ে সেয়া নিশ্চিত কৰি, সহায়ৰ ধাৰাবাহিকতা সুৰক্ষিত কৰাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ।

(২) আৰক্ষী ষ্টেচনত আইনী সহায় প্ৰদান কৰিব লাগিব যিহেতু, যৌন নিৰ্যাতনৰ বলি হোৱা ব্যক্তিজন আৰক্ষী ষ্টেচনত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত অতি দুখত থাকিব, এই পৰ্যায়ত তেওঁক সোধা-পোছা কৰাৰ সময়ত অধিবক্তাৰ নিৰ্দেশনা আৰু সমৰ্থন তেওঁৰ বাবে যথেষ্ট সহায়ক হ'ব।

(৩) ভুক্তভোগীক কোনো প্ৰশ্ন সোধাৰ আগতে তেওঁৰ প্ৰতিনিধিত্বৰ অধিকাৰৰ বিষয়ে অৱগত কৰাটো আৰক্ষীৰ কৰ্তব্য হ'ব লাগে আৰু আৰক্ষীৰ প্ৰতিবেদনত উল্লেখ কৰিব লাগে যে, ভুক্তভোগীক এইকথা অৱগত কৰা হৈছে।

(৪) এই গোচৰবোৰত কাম কৰিবলৈ ইচ্ছুক অধিবক্তাৰ এখন তালিকা ভুক্তভোগীসকলৰ বাবে আৰক্ষী ষ্টেচনত ৰাখিব লাগে যাৰ মনত কোনো এজন বিশেষ অধিবক্তা নাছিল বা যাৰ নিজৰ অধিবক্তাও নাছিল।

(৫) অধিবক্তাক আদালতৰ দ্বাৰা আৰক্ষীৰ আবেদনৰ ভিত্তিত অতি সোনকালে সুবিধাজনক প্ৰক্ৰিয়াত নিযুক্তি দিয়া হ'ব, কিন্তু ভুক্তভোগীসকলক অপ্ৰয়োজনীয় পলম নকৰাকৈ সোধা-পোছা কৰাটো নিশ্চিত কৰাৰ বাবে আদালতক আদালতৰ অনুমতি বিচৰা বা প্ৰাপ্ত কৰাৰ আগতে আৰক্ষী ষ্টেচনত কাম কৰিবলৈ ক্ষমতা প্ৰদান কৰা হ'ব।

(৬) ধৰ্ষণৰ সকলো বিচাৰত প্ৰয়োজন অনুসৰি ভুক্তভোগীসকলৰ গোপনীয়তা সুৰক্ষিত কৰিব লাগিব।

(৭) ভাৰতৰ সংবিধানৰ অনুচ্ছেদ ৩৮(১)ৰ অধীনত অন্তৰ্ভুক্ত নিৰ্দেশাত্মক নীতিসমূহৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি- অপৰাধজনিত আঘাতৰ ক্ষতিপূৰণ পৰিষদ গঠন কৰাটো প্ৰয়োজনীয়। ধৰ্ষণৰ বলি হোৱা লোকসকলে প্ৰায়ে যথেষ্ট আৰ্থিক লোকচানৰ সন্মুখীন হয়। উদাহৰণস্বৰূপে, কিছুমান চাকৰি কৰি থাকিবলৈ অত্যন্ত ভীতিগ্ৰস্ত হয়।

(৮) দোষী সাব্যস্ত কৰা হওঁক বা নহওঁক, ভুক্তভোগীসকলৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ, অপৰাধীক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ পিছত আদালতৰ দ্বাৰা আৰু অপৰাধজনিত আঘাতৰ ক্ষতিপূৰণ পৰিষদৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা

হ'ব। বোৰ্ডে গৰ্ভধাৰণৰ ফলত হোৱা কষ্ট, দুখ আৰু আঘাতৰ লগতে উপাৰ্জনৰ ক্ষতি আৰু শিশুটিৰ খৰচৰ কথা বিবেচনা কৰিব, যদিহে এয়া ধৰ্ষণৰ ফলত সংঘটিত হয়।

বৰ্তমানৰ পৰিস্থিতিত উত্তৰদাতা নং ৩-য়ে এনে আঁচনি প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব যাতে, দুৰ্ভাগ্যজনক ভুক্তভোগীসকলৰ ভয় আঁতৰ কৰিব পাৰি। এনে আঁচনি এই ৰায়দানৰ তাৰিখৰ পৰা ছয় মাহৰ ভিতৰত প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব। ইয়াৰ পিছত ভাৰত চৰকাৰে এইখন পৰীক্ষা কৰিব আৰু অতি সোনকালে আঁচনিখন ৰূপায়ণৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব।"

এই সিদ্ধান্তই ভুক্তভোগীসকলৰ ক্ষতিপূৰণৰ অধিকাৰক স্বীকৃতি দিয়ে আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ আঁচনি চূড়ান্ত কৰা সাপেক্ষে অপৰাধীক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ পিছত আদালতৰ দ্বাৰা ইয়াক প্ৰদান কৰা হ'ব। যদি ধৰ্ষণৰ অপৰাধৰ বিচাৰ কৰা আদালতৰ চূড়ান্ত পৰ্যায়ত ক্ষতিপূৰণ প্ৰদান কৰাৰ অধিকাৰ আছে, তেন্তে আদালতক অন্তৰ্বৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ প্ৰদান কৰাৰ অধিকাৰ অস্বীকাৰ কৰাৰ কোনো কাৰণ নাই, যি আঁচনিখনত প্ৰদান কৰা উচিত। দিল্লী ঘৰুৱা কামত নিয়োজিত মহিলা মঞ্চৰ ওপৰোক্ত সিদ্ধান্তত নিৰ্ধাৰিত নীতিৰ ভিত্তিত, অন্তৰ্বৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ দিয়াৰ অধিকাৰ ক্ষেত্ৰক ধৰ্ষণৰ অপৰাধৰ বিচাৰ কৰা আদালতৰ ক্ষেত্ৰাধিকাৰৰ অংশ হিচাপে গণ্য কৰা হ'ব, যি অপৰাধ ওপৰত উল্লেখ কৰা অনুসৰি মৌলিক অধিকাৰৰ লগতে ব্যক্তিগত স্বাধীনতা আৰু জীৱনৰ মৌলিক অধিকাৰৰ বিৰুদ্ধে এক সংঘটিত এক অপৰাধ।

তাৰোপৰিও, এই আদালতৰ ন্যায়ৰ স্বাৰ্থত উপযুক্ত আৰু সঠিক যিকোনো নিৰ্দেশ প্ৰদান কৰা বা পক্ষসমূহৰ মাজত সম্পূৰ্ণ ন্যায় কৰাৰ inherent (অন্তৰ্নিহিত) অধিকাৰ আছে।

বৰ্তমানৰ গোচৰটোৰ তথ্য আৰু পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি, য'ত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অভিযোগ আছে যে, বোধিসত্ত্ব গৌতমে তেওঁ উপাসনা কৰা ভগৱানৰ সন্মুখত সুভ্ৰা চক্ৰৱৰ্তীৰ কপালত সেন্দুৰ দিছিল আৰু তেওঁক তেওঁৰ পত্নী হিচাপে গ্ৰহণ কৰি বিয়া কৰাইছিল আৰু লগতে দুবাৰ গৰ্ভধাৰণ কৰিছিল, দুয়োবাৰেই গৰ্ভপাত কৰাইছিল। আমি প্ৰাথমিকভাৱে সন্তুষ্ট হোৱাৰ পিছত, বোধিসত্ত্ব গৌতমে সুভ্ৰা চক্ৰৱৰ্তীক নাগালেণ্ডৰ কোহিমাৰ ১ম শ্ৰেণীৰ ন্যায়িক দণ্ডাধীশৰ আদালতৰ ফৌজদাৰী গোচৰ নং ১/৯৫ চলি থকাৰ সময়ত প্ৰতিমাহে অন্তৰ্বৰ্তীকালীন ক্ষতিপূৰণ ১,০০০/-টকা পৰিশোধ কৰিব বুলি ৰায় প্ৰদান কৰি এই বিষয়টো নিষ্পত্তি কৰোঁ। অভিযোগ দাখিল কৰাৰ তাৰিখৰ পৰা এই তাৰিখলৈকে তেওঁ একে হাৰত ক্ষতিপূৰণৰ বকেয়া পৰিশোধ কৰিবলৈও দায়বদ্ধ হ'ব। আমি আৰু লক্ষ্য কৰিব পাৰো যে, এই ৰায়দানত যি কোৱা হৈছে সেয়া কোনো ধৰণে দণ্ডাধীশৰ আগত দাখিল কৰা প্ৰমাণৰ ভিত্তিত আৰু আইন অনুসৰি অভিযোগৰ সিদ্ধান্ত লোৱাত প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰিব বা পক্ষপাতিত্ব নকৰিব।

ভি. এছ. এছ.

আবেদনখন নিষ্পত্তি কৰা হয়।

অনুবাদ: ড. অৰ্চ্চনা দেৱী, কনিষ্ঠবৰ্গ অনুবাদক

অনুবাদ শাখা, গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়

DISCLAIMER

The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall

be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহ'ব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্য্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বুলি বিবেচিত হ’ব।”